

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 299/24
28.8.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Зорице Јовановић, председника већа, Драгице Савељић Николић и Предрага Васића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Голубовић, адвокат из Београда, Војводе Петка бр. 6, против туженог Предузећа за заступање, консалтинг и трговину “Унимаст” д.о.о. из Београда, Кумодрашка бр. 240, чији је пуномоћник Божана Вучковић, адвокат из Београда, Адмирала Гепрата бр. 10/11, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о изјављеној жалби туженог против пресуде Другог основног суда у Београду П1 1102/21 од 13.09.2023. године, у седници већа одржаној 28.08.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П1 1102/21 од 13.09.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Образложење

Ставом један изреке пресуде Другог основног суда у Београду П1 1102/21 од 13.09.2023. године усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено, као незаконито, решење туженог бр. 6511 ДОЦ од 06.10.2020. године, којим је тужиоцу је престао радни однос, и обавезан је тужени да тужиоца врати на радно место које је обављао пре отказа уговора о раду.

Ставом два изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 141.750,00 динара.

Ставом три изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, из свих разлога прописаних чланом 373 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11).

Тужилац је поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је, као другостепени суд, нашао:

- жалба је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка, које би биле од утицаја на законитост и правилност ожалбене пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је био запослен код туженог, на радном месту магационера/возача, на неодређено време. Упозорењем пред отказ уговора о раду, тужени је упозорио тужиоца да постоје разлози за отказ уговора о раду, јер је извршио повреду радне дисциплине, а што представља разлог за отказ у смислу одредбе члана 29 тачка ц подтачка 8 уговора о раду од 02.07.2019. године односно да извршене радње представљају разлог за отказ уговора о раду сходно члану 179 став 3 Закона о раду. Наиме, дана 09.09.2020. године, тужилац је, након радног времена, звао на службени телефон ББ, а потом, следећег дана, 10.09.2020. године, око 9 часова ујутро, како би разговарали о одобрењу нове позајмице од стране туженог, о чему је претходно разговарао са запосленом ВВ. Тужилац је потом, истог дана, 10.09.2020. године, на приватној прослави колеге са посла, а након радног времена, физички насрнуо на колегу ГГ, након чега се није појавио на послу, због привремене спречености за рад. Дана 17.09.2020. године, по повратку са боловања, послодавац је покушао да тужиоцу, у просторијама Предузећа, уручи упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду од 17.09.2020. године, али је тужилац одбио исто да прими, те је истакнуто на огласној табли послодавца и, по истеку рока од 8 дана од дана објављивања на огласној табли, достављање се сматра извршеним дана 25.09.2020. године. Оспореним решењем туженог од 06.10.2020. године, тужиоцу је отказан уговор о раду од 02.07.2019. године, због тога што је својом кривицом учинио повреду радне дисциплине из члана 179 став 3 тачка 8 Закона о раду и у вези са повредом радне дисциплине утврђене у члану 29 тачка ц подтачка 8 уговора о раду. Решење је заведено под бр. 6511-ДОК од 06.10.2020. године, и у истом је утврђено да је радни однос запосленом престао са даном 06.10.2020. године. Наведено решење послато је 06.10.2020. године, препорученом поштом, на кућну адресу запосленог, у ..., ..., која је наведена у уговору о раду, као адреса на којој је и пријављено пребивалиште тужиоца, а које решење је уручено тужиоцу 21.10.2020. године, с обзиром да није долазио на посао због привремене спречености за рад.

Полазећи од резултата доказног поступка, закључак је првостепеног суда да су

тужбени захтеви тужиоца, садржине наведене у ставу један изреке ожалбене пресуде, основани, применом одредаба члана 175 тачка 4, члана 179 став 3 тачка 8, члана 180 став и 2, члана 185 став 2 и члана 191 став 1 Закона о раду, као и члана 96 став 3 тачка 8 Правилника о раду туженог од 25.09.2014. године којим је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Наиме, првостепени суд је нашао да отказ уговора о раду тужиоца није оправдан, пре свега, јер је до физичког контакта између тужиоца и његовог колеге дошло ван радног времена и ван просторија туженог. Оно што се десило спорног дана, када је тужилац физички насрнуо на колегу, по даљем налажењу првостепеног суда, не може се сматрати повредом радне дисциплине из члана 179 став 3 тачка 8 Закона о раду, као ни Правилника о раду туженог, ни одредаба члана 29 тачка ц подтачка 8 уговора о раду, такође, ни позивање директора туженог на службени телефон дана 09.09.2020. године, након радног времена, у 18.41 часова, а, потом, следећег дана, 10.09.2020. године, око 9 часова ујутро, како би разговарали о одобрењу нове позјамнице од стране туженог, с обзиром да се наведено не може сматрати повредом радне дисциплине, нити је такво понашање таквог интезитета да би произвело отказ уговора о раду. Овакво понашање тужиоца не може се сматрати до те мере недопуштеним да се сврстава у непоштовање радне дисциплине да због истог не би могао да настави даљи рад код послодавца. Свака од наведених радњи, сама по себи, не представља кршење радне дисциплине која би се могла тумачити као понашање због кога тужилац не би могао да настави рад код послодавца, на основу члана 179 став 3 тачка 8 Закона о раду. У конкретном случају није реч о понашању и поступању тужиоца које за последицу има нарушавање међуљудских односа и противљење установљеној радној организацији, већ се радило само о једном изолованом догађају, и то ван радног времена и ван просторија послодавца, који нема континуитет и који се не понавља. Како је основан захтев за поништај оспореног решења, по налажењу првостепеног суда, основан је и захтев за враћање на рад, применом члана 191 став 1 Закона о раду.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку потпуне и јасне разлоге, које прихвата и овај суд, у поступку жалбене контроле.

Наводи жалбе не доводе у сумњу правилност ожалбене пресуде, нити пружају доказе за супротно, већ жалба истиче околности које су правилно цењене од стране првостепеног суда, а које нису од утицаја на другачије пресуђење управо из разлога које даје првостепени суд, при чему се овај суд, као другостепени, користи овлашћењем из одредбе члана 396 став 2 Закона о парничном поступку, којом је прописано да ако се пресудом жалба одбија, у образложењу пресуде суд неће детаљно образлагати пресуду у случају да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, а ожалбена пресуда, супротно наводима жалбе, није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка, на које се, неосновано, у жалби указује.

Наиме, супротно наводима жалбе, ожалбена пресуда не садржи битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер је јасна у погледу разлога о одлучним чињеницама и даје потпуне разлоге за усвајање тужбених захтева тужиоца, садржине наведене као у ставу један изреке

ожалбене пресуде.

Првостепени суд је, дајући разлоге за своју одлуку, ценио изведене доказе у смислу члана 8 Закона о парничном поступку, те су у том смислу без утицаја на правилност донете првостепене пресуде наводи туженог у жалби који се односе на оцену доказа. Не може се прихватити жалбени навод да је првостепени суд био дужан да ради правилног утврђења чињеничног стања изведе наведене доказе. Ово из разлога што је суд, на основу члана 7, члана 8 и члана 229 Закона о парничном поступку, обавезан да одлучи које ће доказе извести ради утврђења битних чињеница и које ће чињенице узети као доказане, а чињеничну грађу за своју одлуку првостепени суд је формирао из приложених и изведених доказа током поступка, при чему је био овлашћен да одбије извођење доказа ако сматра да на основу расположивих доказа може утврдити меродавне чињенице, као у конкретном случају.

С тим у вези, неосновано у жалби тужени тврди да је првостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, имајући у виду одредбу члана 228 Закона о парничном поступку, којим је прописано да је странка дужна да изнесе чињенице и предложи доказе на којима заснива свој захтев, или којима оспорава наводе и доказе противника, а суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева, у ком смислу је првостепени суд и поступио.

Неосновани су и наводи жалбе о погрешној примени материјалног права.

У конкретном случају, оспореним решењем, тужиоцу је отказан уговор о раду применом члана 179 став 3 тачка 8 Закона о раду.

Чланом 179 став 3 тачка 8 Закон о раду (“Службени гласник РС”, бр. 24/05, са новелама) прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, и то ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Код изложеног чињеничног стања у образложењу ожалбене пресуде, утврђеног у поступку доношења ожалбене пресуде, правилно је првостепени суд, супротно наводима жалбе о погрешној примени материјалног права, закључио да у конкретном случају нису били испуњени услови за примену члана 179 став 3 тачка 8 Закона о раду, налазећи да у наведеном понашању, које се тужиоцу ставља на терет оспореним решењем, нема елемената повреде радне дисциплине односно таквог понашања да не може да настави рад код послодавца, будући да то не произилази из приложених и изведених доказа, на основу којих је првостепени суд утврдио и време и место радњи које се тужиоцу стављају на терет, а сама чињеница извршења наведених радњи, имајући све наведене околности у којима су извршене у конкретном случају, није довољна да се, како правилно налази првостепени суд, окарактеришу као повреде радне дисциплине, ни са становишта, на чему инсистира жалба, одредаба наведеног кодекса туженог.

Супротно наводима жалбе, правилна је и одлука у делу за враћање на рад, донета правилном применом члана 191 став 1 Закона о раду, који садржи правило о

правним последицама незаконитог престанка радног односа, о реституцији, како је и одлучио првостепени суд, управо враћајући тужиоца на радно место које је обављао пре доношења оспореног решења.

Правилна је и одлука о парничним трошковима, садржана у ставу два и три изреке ожалбене пресуде (решења), донета правилном применом члана 153 и члана 154 Закона о парничном поступку.

Како тужени није успео у поступку по жалби, то нема право на накнаду трошкова насталих у поступку поводом тог правног лека и стога је овај суд, применом одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку, донео одлуку као у ставу два изреке ове пресуде (решење).

Из наведених разлога, на основу члана 390 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Зорица Јовановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**